

Έρευνα

Άμβλωση

Ένα καυτό πρόβλημα για τις γυναίκες

Με το θέμα αυτό είχαμε ασχοληθεί στο πρώτο τεύχος της επανέκδοσης του περιοδικού μας, τον Ιανουάριο του 1979, τότε ακριβώς που είχε ψηφιστεί στη Βουλή μια τροποποίηση του νομοσχεδίου για την άμβλωση, που ήταν ένα πρώτο βήμα, αλλά πολύ μικρό, προς την κατεύθυνση της ελευθερίας των αμβλώσεων.

Η πληροφορία ότι το Υπουργείο Δικαιοσύνης ετοιμάζει νέο νομοσχέδιο για την πλήρη νομιμοποίηση των αμβλώσεων μας έκανε να οργανώσουμε δημόσια συζήτηση στις 15 Δεκεμβρίου που θα μας βοηθούσε να εξετάσουμε το σημαντικό αυτό πρόβλημα για τη ζωή μιας γυναίκας απ' όλες τις πλευρές: την ιατρική, την κοινωνιολογική, την ψυχολογική και την φεμινιστική. Στη συζήτηση πήραν μέρος: Ο εκπρόσωπος του Ιατρικού Συλλόγου, κ. Χατζηγιάννης, η ψυχολόγος κ. Μαριέττα Ρήγα, η κοινωνιολόγος Αφροδίτη Τεπέρογλου, η κ. Ρένα Λάμψα, και μια εκπρόσωπος των νέων, η φοιτήτρια της Φιλοσοφίας, κ. Άννα Μιχοπούλου. Τη συζήτηση συντόνισε η Πρόεδρος του Συνδέσμου, κ. Α. Γιωτοπούλου - Μαραγκοπούλου, που συνέβαλε επίσης ως καθηγήτρια της Εγκληματολογίας στην ποινική πλευρά του θέματος. Δημοσιεύουμε τις εισηγήσεις των ομιλητών.

Λίγο αργότερα, ο Υπουργός της Δικαιοσύνης έκανε την εξαγγελία ότι το νομοσχέδιο για την αποποινικοποίηση των αμβλώσεων είναι έτοιμο. Δήλωσε ότι το νέο αυτό νομοσχέδιο θα δίνει στις γυναίκες, για τους τρεις πρώτους μήνες της εγκυμοσύνης, την πλήρη ελευθερία να κάνουν έκτρωση, μόνο που θα χρειάζονται και την έγκριση του... συζύγου. Αυτό το τελευταίο προκάλεσε την διαμαρτυρία των γυναικείων συλλόγων, οπότε ο κ. Υπουργός είπε ότι θα συγκροτήσει ειδική επιτροπή, που θα ακούσει τις απόψεις όλων των ενδιαφερομένων. Και μετά ακολούθησε σιωπή... Στο αναμεταξύ, και μόνο με την εξαγγελία του Νομοσχεδίου, άρχισαν να εμφανίζονται στον Τύπο δημοσιεύματα διαμαρτυρίας κατά της ελευθεροποίησης αυτής, τόσο από την πλευρά της εκκλησίας όσο και από απλούς πολίτες. Με την έρευνα αυτή θέλουμε να παροτρύνουμε την κυβέρνηση να προχωρήσει στο ψήφισμα του Νομοσχεδίου, και θέλουμε επίσης να κάνουμε κατανοητό ότι στόχος μας δεν είναι να αυξήσουμε τον αριθμό των αμβλώσεων με τη νομιμοποίησή τους αλλά να τον ελαττώσουμε όσο το δυνατόν περισσότερο με τον σωστό οικογενειακό προγραμματισμό.

Αν ρωτήσετε μια γυναίκα την ώρα που περιμένει στον προθάλαμο του χειρουργείου για να κάνει έκτρωση, θα σας πει ότι δεν είναι καθόλου ευτυχής που βρίσκεται εκεί. Αισθάνεται ένα μίγμα φόβου, ενοχής, αμηχανίας και θυμού. Για να βρίσκεται λοιπόν εκεί σημαίνει ότι δεν μπορούσε να κάνει διαφορετικά. Είναι λοιπόν αστείο να μας μεταχειρίζονται σαν περίπου εγκληματίες, σαν σύγχρονες Μήδεις, εκείνοι που δεν έχουν περάσει ποτέ από τα τρομερά αυτά διλήμματα. Η νομιμοποίηση των αμβλώσεων δεν απαλλάσσει τη γυναίκα απ' όλα τα παραπάνω, αλλά τουλάχιστον της εξασφαλίζει σωστές και υγιεινές συνθήκες εφαρμογής της επέμβασης.

Με τις υπάρχουσες νομοθετικές και κοινωνικές συνθήκες περί αμβλώσεων διατηρείται ο στρουθοκαμηλισμός του απαγορευμένου που γίνεται στην πράξη, διατηρείται η ανισότητα της γυναίκας μια και ο μεγάλος αριθμός αμβλώσεων στη χώρα μας υπογραμμίζει το γεγονός ότι το πότε θα φέρει στον κόσμο ένα επιθυμητό παιδί δεν γίνεται υπεύθυνα από την ίδια.

Άλλωστε, η άμβλωση δεν είναι πια έγκλημα κατά την κοινή συνείδηση. Όπως είπε και η κ. Μαραγκοπούλου «όταν μια πράξη τελείται σε ευρύτατη κλίμακα και από πρόσωπα που ανήκουν σε όλα τα στρώματα της κοινωνίας, σημαίνει ότι η πράξη έπαψε να προσκρούει στη στοιχειώδη ηθική αυτής της κοινωνίας. Με άλλα λόγια έπαψε να θεωρείται από την κοινωνία ως πραγματικά εγκληματική πράξη. Και ο ποινικός νομοθέτης οφείλει να ευθυγραμμισθεί με τις κοινωνικές αντιλήψεις. Το γόητρο της ίδιας της εξουσίας καταρρακώνεται όταν διατηρεί νομικούς κανόνες που έπαψαν να είναι σεβαστοί από τη μεγάλη πλειοψηφία του λαού...».

Θέλουμε επίσης να τονίσουμε εδώ ότι η απόφαση για την διακοπή της κύησης πρέπει να ανήκει μόνο στη γυναίκα. Εφόσον η γυναίκα φέρει στο σώμα της το παιδί και είναι εκείνη που υφίσταται άμεσα τις συνέπειες της εγκυμοσύνης, πρέπει να επικρατεί η δική της απόφαση για τη διακοπή της κύησης.

Επειδή το θέμα των αμβλώσεων είναι κάτι που έχει αντιμετωπιστεί, με περισσότερη ή λιγότερη επιτυχία, από πολλά κράτη του δυτικού κόσμου, εμείς στην Ελλάδα μπορούμε και οφείλουμε να διδαχθούμε από τα σφάλματα των άλλων και να κάνουμε ένα νόμο όσο το δυνατόν λιγότερο γραφειοκρατικό και περισσότερο ευνοϊκό για τις γυναίκες. Από τις ισχύουσες νομοθεσίες, εκείνη που υπάρχει στη Δανία θεωρείται η πιο πετυχημένη.

Τελειώνοντας, υπογραμμίζουμε τη σημασία της σωστής και πλατειάς ενημέρωσης του κοινού που πρέπει ν' αρχίσει ταυτόχρονα με τη νομιμοποίηση των αμβλώσεων. Η οργάνωση επιστημονικών κέντρων Οικογενειακού Προγραμματισμού, η υπεύθυνη πληροφόρηση από τα μέσα μαζικής ενημέρωσης, και η σεξουαλική διαπαιδαγώγηση στις τελευταίες τάξεις των σχολείων είναι απαραίτητες προϋποθέσεις για να μειώσουμε τον αριθμό των αμβλώσεων που γίνονται τώρα μέσα στην παρανομία.

Ρένα Λάμψα